

Rozhovor s proděkankou pro vzdělávání prof. Zuzanou Peškovou

1.4.2026 - Lidmila Kábrtová | Fakulta stavební ČVUT v Praze

Pomohlo mi, že jsem se vše na fakultě učila „od píky“. Náročné věci se mi daří dělat díky skvělým lidem, které kolem sebe mám.

S proděkanstvím má prof. Ing. arch. Ing. Zuzana Pešková, Ph.D., rozsáhlé zkušenosti. Řešila, jak bude Fakulta stavební vyučovat za covidu, nyní před ní stojí úkol změny délky studia programu Stavební inženýrství ze 4 + 1,5 roku na 3 + 2 roky. Zároveň je garantkou studijního programu Architektura a stavitelství, učí na Katedře architektury, pátrala po fotografiích do Galerie děkanů. Podílela se na mnoha architektonických výstavách, peče, šije, věnuje se keramice a měsíčně uběhne 120 kilometrů.

Proděkankou jste od roku 2018, nejprve pro pedagogickou činnost, nyní pro vzdělávání. Jaká byla vaše představa, když jste do role proděkanky vstupovala? A čím se lišila od reality?

Měla jsem velkou výhodu, protože už od září 2012 jsem byla zástupkyní proděkana pro pedagogickou činnost pro program Architektura a stavitelství, takže vstup do plné proděkanské pozice pro mě nebyl žádný „náráz“, o všem jsem měla dobré povědomí a také jsem měla tým zkušených zástupců pro ostatní studijní programy. Pomohlo mi i to, že jsem se vše na fakultě učila „od píky“ – byla jsem katedrový rozvrhář, organizovala jsem státnice, přijímačky, měla jsem zkušenosti z AS FSv. Věděla jsem, kolik práce mě čeká a že to bude vyžadovat plné nasazení. Ale hlavně jsem věděla, jak skvělé zázemí kolem sebe mám ve studijním oddělení, spolupracovnících a mých blízkých. A realita? Byla ještě po všech stránkách náročnější, než jsem si myslela.

Co vše patří do vaší agendy?

Všechno, co se týká bakalářského a magisterského studia, zejména příprava vnitřních norem, časového plánu, přijímacího řízení, vyřizování žádostí, stížností a připomínek studentů, uznávání předmětů z předchozích studií a v rámci mezinárodní mobility studentů a horizontální prostupnosti studentů, organizační zajišťování slavnostních imatrikulací a promócí studentů, zajištění součinnosti studijního oddělení a kateder při přípravě a organizaci státních závěrečných zkoušek, vydávání diplomů, spravování a archivace osobních složek studentů, rozhodování o vyplacení prospěchových stipendií a mimořádných účelových stipendií, aktualizace studijních plánů, zpracování statistických dat, organizace přípravy rozvrhu, koordinace akreditací studijních programů, úzká spolupráce s garanty a vedoucími kateder na realizaci studijních programů, koordinace zajištění hodnocení kvality studijních programů a zajištění realizace vnitřních předpisů souvisejících s hodnocením kvality, spolupráce na propagaci bakalářského a magisterského studia na FSv, zejména spolupráce na Dni otevřených dveří a na informačních schůzkách studentů k dalším možnostem studia na FSv, zodpovědnost za anketu hodnocení výuky a vyhodnocení zpětné vazby, implementace inovací do výuky, agenda Cen děkana Fakulty stavební za nejlepší diplomové práce, metodické vedení činnosti studijního oddělení, kooperace s rektorátem ... no, nějak se pořád nestíhám nudit;-)

Co bylo pro vás za dobu vaší působnosti v roli proděkanky nejnáročnější?

Zvládnutí výuky v době covidu bylo opravdovou výzvou, ale nejvíce se mě dotknulo zrušení bakalářských promocií. Promoce jsou pro mě vyvrcholením našeho vzdělávacího úsilí a to, že jsme nemohli kvůli epidemiologickým omezením slavnostně předat diplomy v Betlémské kapli a vydávali jsme je bakalářským absolventům na studijním oddělení, pro mě bylo velmi smutné, byť jsme se to snažili všem vynahradit u magisterských promocií.

V době covidu jste musela řešit vznik online výuky a systému vzdělávání, s nímž dosud fakulta neměla žádné zkušenosti...

Ano, ale najednou otázka nezněla, jestli budeme učit online, ale jak. V krizové situaci jsme byli postaveni před stav, se kterým jsme neměli zkušenosti. Ale všichni byli skvělí a nesmírně stateční – jak vyučující, tak studenti. Vlastně na to období vzpomínám docela ráda, protože se ukázalo, jak jsme jako celek silní a že si umíme poradit a být si navzájem velmi nápomocní.

Jak to bylo například u cvičení, která jsou pro budoucí stavaře a architekty nesmírně důležitá?

Konzultovalo se, jak se dalo. Lidé si hodně rychle osvojili Teams a také si navzájem sdíleli své zkušenosti. Každý si přišel s nějakým vlastním, někdy i velmi kreativním, stylem. Ale všichni měli velkou touhu učit a učit se, i když ten prvotní šok byl silný a v první fázi jsem často slyšela, že to přeci takto nejde. Jenže „nejde“ nešlo a museli jsme si najít cestu – nebyla ideální, byla plná překážek, ale nakonec jsme nějak došli.

Jak se zkušenost s výukou za covidu promítla do vaší další práce?

Covid přispěl k tomu, že jsme se víc naučili využívat různé aplikace a že jsme se přestali tolik bát řady digitálních procesů. Posunulo nás to, padla řada tradičních přístupů, najednou jsme na všechno začali dívat i z jiné perspektivy ... a také nám to připomenulo sílu (ne)obyčejného osobního kontaktu.

Přeneslo se něco ze zavedených řešení a opatření do dalšího fungování fakulty?

Určitě, právě ta „infiltrace digitálního světa“ do „světa tradičních procesů“ katalyzovala hodně nového – třeba plně online zápisy do studia i pro první ročníky, využívání HelpDesku, resp. SeviceDesku, pro komunikaci se studijním oddělením. Také home-office už nejsou nereálné. A studentům vše přineslo řadu nových výukových materiálů a podkladů v elektronické podobě.

Pod vás jako proděkanku pro vzdělávání spadají všichni studenti fakulty. S jakými problémy se na vás nejvíce obracejí?

Ta dynamika je během roku různá. Někdy jsou to běžné záležitosti týkající se průběhu studia a v zásadě rutinní administrativní úkony, jindy jsou to opravdu těžké osobní situace, které studenty limitují v plném studijním výkonu. Někdy jsou to i záležitosti radostné. Prostě vše, co přináší život. Mou snahou je pomoci studentům najít cestu, aby mohli pokračovat ve studiu, pokud je to jen trochu možné.

Nyní stojíte před náročným úkolem právě v oblasti vzdělávání - změny délky studia programu Stavební inženýrství z 4 + 1,5 roku na 3 + 2 roky...

To je opravdu velký krok, ale dle mého názoru je změna jednoznačně nevyhnutelná. Vzdělávání stavebních inženýrů musí být po dlouhých 20 letech existence strukturovaného studia revidováno. Transformace je nutná. Stejně jako byl před lety nutný přechod na strukturované studium. Oba kroky považuji za správné a jsem moc ráda, že jsem mohla být u toho, když vedení stavebních fakult v ČR dospěla k jednotnému rozhodnutí, že to udělají. Proces je to náročný pro všechny, „porodní bolesti“ jsou, ale jsem přesvědčena, že „naše dítě“ bude zdravé, silné a životaschopné.

Na fakultě působíte 20 let, jste garantkou studijního programu Architektura a stavitelství, původně jste fakultu ale vystudovala jako stavební inženýrka....

Jsem absolventkou studijního programu Pozemní stavby a architektura, což byl šestiletý předchůdce Architektury a stavitelství, který vychovával stavební inženýry s rozšířenými architektonickými znalostmi. Nyní vychováváme architektky s rozšířenými stavebně-technickými znalostmi. Jsem také „pozemák“ a „srdcem stavař“.

Jste i pedagožkou na Katedře architektury. Co přednášíte?

Mám k přednášení krásná témata venkovského prostoru, interiéru, a kromě přednášek mám na starosti mou milou Grafickou prezentaci architektury a Architektonické kreslení. A samozřejmě i ateliéry, bez těch by to nešlo.

Profesně se sama zaměřujete na architekturu a urbanismus především ve spojení s venkovským prostorem, a to zejména na vyměřovací soustavy našich sídel. Můžete vysvětlit pro laiky?

Mou oblíbenou etapou je vrcholný středověk (13. a 14. století), kdy vznikla tisíce sídel, které daly základ naší současné sídelní struktuře, a hlavně tváří našich vesnic. Jde o dobu opravdu revoluční, progresivní, plnou inovací, kdy se začalo cíleně měřit a plánovat ... a právě toto měření je fascinujícím momentem, který je dodnes vtisknutý do urbanismu našich sídel.

Pro práci architekta je mimo jiné důležitá schopnost umět se dívat a vnímat v kontextech. Co vás přivádí v úžas?

Jak všechno souvisí se vším a že se pořád má člověk co učit. Čím dál tím více si vážím práce a úsilí našich předchůdců, jejich odkaz je pro mě velmi inspirující.

Vaše aktivity jsou ale mnohem širší.... Podílela jste i na vzniku Galerie děkanů v atriu fakulty u děkanátu. Jak náročné bylo dohledat fotografie a informace a kde všude jste musela pátrat?

V tvorbě Galerie děkanů jsem už jen ten, kdo dokončuje. Velkou část materiálů získal kolega Adam Vokurka a fakultní fotograf Miloš Sedláček z archivu ČVUT. Historie kupodivu nebyla až tak velká výzva, a to dokonce ani ohledně materiálů z krizových válečných a padesátých let. Největším „oříškem“ se ukázala doba v zásadě ne až tak minulá a děkani, které si mnozí ještě i pamatují. Fotografii děkana Sedláčka se povedlo najít s pomocí kolegů z Fakulty architektury, s hledáním děkana Patočky pomohli „vodaři“ a projekt Paměti národa, u děkana Staška se podařilo kontaktovat syna, děkana Lamboje jsem náhodou objevila ve starém fakultním zpravodaji uloženém na Studijním oddělení. Nyní chybí už jen poslední – děkan Pánek, který řídil fakultu v letech 1984 až 1989. A to je opravdu „tvrdý oříšek“. Selhal archiv ČTK, archiv DIAMA i archiv STB, fotografie pořízená v listopadu 1989 se ztratila a zatím ani žádný z pamětníků žádnou fotografii nedohledal. Prof. Pánkovi proto říkám „ztracený děkan“. Je neuvěřitelné, jak snadno zmizí to, co bylo ještě nedávno každodenní. Přesto někde nějaká fotografie určitě bude. Pátrání pokračuje.

Vášim posledním počinem je spolupráce s městem Mariánské Lázně, na multimediální výstavě o ikonické vile LIL...

Loni v květnu jsem byla pozvaná sitemanagerkou UNESCO v Mariánských Lázních Zuzanou Stejskalovou na Dny kulturního dědictví a v diskuzi jsem plamenně vyprávěla, jak je skvělé spolupracovat s naší fakultou ... no a slovo dalo slovo a na podzim jsme se sešli na fakultě a vzniknul projekt spolupráce k záchraně vily LIL, do kterého se zapojila Katedra technických zařízení budov s měřením vnitřního prostředí, Katedra konstrukcí pozemních staveb se zaměřila na „houby a brouky“, Katedra geomatiky pak na skenování objektu a vizualizaci dat a Katedra architektury přispěla interiérovými studiemi zpracovanými studenty A+S na téma možného využití dependance vily LIL. Vše shrnula krásná výstava Dva stoly, která je do 12. 4. k vidění v Domě Chopin. Kurátory výstavy jsou Zuzana Stejskalová a Jan Trejbal.

Jak je vidět, pestrost a „pohyb“ v oboru vám není cizí. Vy se ale hodně pohybujete i fyzicky. Ve volném čase pravidelně běháte. Jak dlouho a kolik uběhnete?

Tréninkový plán mám na 120 km měsíčně, základní trasa je 6 km, někdy si dám 7, 8 nebo 9, na narozeniny čtvrt maraton ... a někdy si zaběhnu jen lehce 3-4 km.

Co nějaký závod?

Zátopek už ze mě nebude, můj běh je opravdu jen relaxační. Čistím si tak hlavu a užívám přírody v Tichém údolí a okolo Vltavy. Ale nepopírám, když se mi povede předběhnout jiného běžce, tak mi to zvedne náladu.

Vaše záliby jsou velmi pestré. Kreslíte, věnujete se keramice, šití, vaření, pečení. Také fotografujete a ve fakultní fotografické soutěži Tvýma očima jste získala několik ocenění. Je něco, co jste ještě nezkusila a co by vás lákalo?

Pěkně se nudit;-)

Jako ženě mi nedá závěrem se nezeptat - je za vámi vidět obrovský kus práce v mnoha

oblastech, jste profesorkou, přitom máte rodinu a dvě děti. Jak se vám podařilo vše skloubit dohromady? A co byste poradila studentkám, které přemýšlejí, jak zvládnout kariéru i mateřství?

Bez obrovské podpory mého muže by nic z toho nebylo. To on mě motivuje, dává mi sílu i rozvahu v těžkých momentech, drží rodinu a úžasně se stará o děti. Nebál se jít na rodičovskou dovolenou, byl průkopníkem práce z domova. Nehleděl na konvence.

A rada? Nepřemýšlejte, jak a co zvládnout samy, obklopte se solidními oporami.

Děkuji za rozhovor

Lidmila Kábrtová, Oddělení PR a marketingu FSv

Za obsah odpovídá: Ing. Marie Kovandová

<https://www.fsv.cvut.cz/rozhovor-s-prodekankou-pro-vzdelavani-prof-zuzanou-peskovou>